

LA GRALLA

PUBLICACIÓ

Redacció, Administració i Impremta
Josep Umbert, 30 i 32 : Telèfon 2

SETMANAL

Preu de subscripció: Trimestre, 250 pessetes
Fora, 3 ptes. Estranger, 4 Núm. solt, 25 cènts.

C. N. T. SINDICAT UNIC D'ESPECTACLES A. I. T.

MAJESTIC

Un magnífic programa de cinema !!

Diumenge, 1 de Novembre De 4 a 8 tarda

Estrena de la gran producció de la «Paramount», interpretada per Gary Cooper i Fran-
chot Tone i un sens fi d'estels de categoria

Tres Lanceros Bengalies

Altra estrena la constitueix el film dels «Ar-
tistes Associats», interpretat per Nancy Car-
roll i Gené Raimond i les «Boswell Sisters».

BUQUE SIN PUERTO

Estrena del sisè documental de la guerra
contra el feixisme, presentat per la casa Fox

EL PUEBLO EN ARMAS

Completen aquest selecte programa de cinema

Suiza la bella : El Hipnotizador hipnotizado

:: documental en colors :: dibuixos, per POPEYE

Amenitzarà l'espectacle una ORQUESTRA DEL SINDICAT MUSICAL

Nit, a les deu en punt :: Companyia E. Espinosa

El Señor Feudal

Principal Cine

Un grandió programa de pel·lícules !!

Diumenge, 1 de Novembre Des de les 4 tarda

Estrena de la bonica pel·lícula de la Ràdio
Films S. A., interpretada magistralment per
Edward Arnold, Frankie Thomas i K. Morley

EL NIDO DESHECHO

Altra gran estrena Ràdio Films, interpretada
per Robert Armstrong, Helen Mack i Frank
Reichen, John Manton, Víctor Wong i altres

EL HIJO DE KONG

Estrena del sisè film-reportatge de la guer-
ra contra el feixisme, que presenta la Fox,

EL PUEBLO EN ARMAS

Completa aquest gran programa de cinema:

Noticiari Fox Movietone i DIBUIXOS ANIMATS

actualitats mundials : cinta d'ocurrències :

Amenitzarà aquest monumental progra-

ma de pel·lícules una ORQUESTRA

DEL SINDICAT MUSICAL d'a-

questa ciutat, composta de set professors.

BANC VITALICI D'ESPANYA

COMPANYIA ANONIMA D'ASSEGURANCES

Vida : Rendes vitalícies : Dots : Transports Marítims i Terrestres

DELEGACIÓ AL VALLÈS

PLAÇA GUIMERA, 6 : M. ANGLÈS VILELLA : GRANOLLERS

Quan aneu a
PUIGCERDÀ
instaleu-vos a l'

Hotel

RITA

Obert tot l'any
Completament reformat
HI HA ASCENSOR
CALEFACCIÓ CENTRAL
Llibertat, 38 - Telèf. 29

Dr. Bernat i Carreras

Metge Director de la Clínica Mental
"Torre Campdera", de Lloret de Mar

A GRANOLLERS

Visita els Dijous, de 9 a 11.
Plaça Maluquer i Salvador, 26

A BARCELONA

Visita: Divendres, de 4 a 7 tarda
Pça Latamendi, 3^a 1er : Tel. 21234

Joieria i Relotgeria
Objectes per a Regals

Casa Rodoreda

OPTICA

Es complimenten les
receptes dels metges
: : oculistes : :

Articles de Relotgeria

H. Clavé, 38 Granollers

**Aparells i Productes
de FOTOGRAFIA**

PELICULES
Plaques i Paper
GEVAERT

Unic Representant
= a Granollers =

JOSEP MARIMON

:: FARMÀCIA :: DROGUERIA ::

Dr. Robert, 12 i 12 bis. - Telèfon 172

**destil·leries
montañà**

alcohols
anisats
licors
V I N S

granollers

E S P E C I A L I T A T

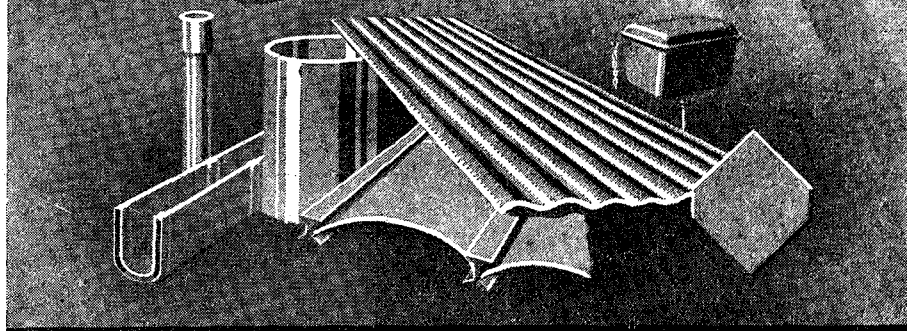
Anís La Perla del Vallès

Carrer Joan Montañà, 72

TELEFON 53

Sucursal a MATARÓ

Rocalla

ROCALLA S.A. CANUDA · 2 · BARCELONA ·

Venda a Granollers: **JOAN MAURI** : Prim, 108 - Tel. 137

Artur Vilardebò

DENTISTA

Visita, tots els dies

Clavé, 30 : Telèf. 60
GRANOLLERS

ANY XVI

LA GRALLA

PUBLICACIÓ

SETMANAL

NUM. 769

EL FRONT UNIC CONTRA EL FEIXISME

Dijous quedà constituït el Consell Municipal, d'acord amb les disposicions emanades de la Generalitat

L'obra de la revolució adquireix la major eficàcia en ésser sancionada pels organismes directius de la vida ciutadana

L'Ajuntament d'espardenya

Durant temps i temps, hem oït als polítics, en hores d'enuig per l'oposició a llurs projectes — oposició gairebé sempre a càrrec dels més benestants del poble, reacis a tota innovació i a tota nova despesa: «Això no s'arreglarà fins que vingui un Ajuntament d'espardenya».

I bé; ja el tenim aquí aquell «Ajuntament d'espardenya» que era com una mena d'espantall, com el *papu* per a fer creure els contribuents rebecs. Des de dijous passat, dia 29 d'octubre, a l'Ajuntament que ara s'anomena Consell Municipal, ja no hi ha tots aquells senyors amb compromisos de tota mena i amb lligams de partit, d'amistat i d'interessos. A la fi tenim aquell «Ajuntament d'espardenya» que sols era invocat com una amenaça.

Nosaltres saludem la nova corporació popular com un guany de la revolució, com un avenç més de les ànsies populars de fonda renovació social. El Consell Municipal que es constituí dijous d'acord amb el decret de la Generalitat, el considerem la representació genuïna del nostre poble. Ha passat l'hora del predomini d'una classe social privilegiada damunt del poble treballador. Ara ja no és possible veure com en una llista electoral hi encabeixen el nom d'un obrer com una gràcia, com una almòdina; de vegades com una befa. El poble, amo i senyor amb plenitud de drets, designa lliurement els seus representants i els tria dels seus mateixos rengles i en ells té fe que l'obra doble de la revolució i de la guerra contra el feixisme assolirà la màxima eficàcia. Els nous consellers són homes d'espardenya. Són germans de la

gran família proletària. Són homes d'ideals i d'acció. Estan lliures de compromisos amb tots aquells que avui encara podrien obstaculitzar la vida del Municipi.

Saludem aquest Ajuntament d'espardenya com una promesa de nova vida per a la ciutat. Quan la vida municipal a Catalunya va a assolir plenitud de poders; quan per l'obra de la revolució la propietat va a passar a poder dels Consells Municipals i són aquests els que hauran d'estructurar la nova economia del país, ningú sinó els que han lluitat ardidament i han sofert privacions i han estat perseguits pels esbirros del capitalisme morent; ningú com aquests idealistes que feien somriure amb ironia a tota la gent que es tenia per superior, no té dret a la direcció de la col·lectivitat. S'han guanyat el lloc d'honor que ocupen i estem ben certs que copen tot l'abast de la responsabilitat que contreuen davant del poble que representen.

Ara, que tot el poble cooperi a la gran obra renovadora amb plena consciència i amb ferma voluntat. Que ningú no hagi d'ésser requerit per a complir els deures que li pertoquen. Els que sempre han estat a baix, que siguin obedients a les consignes de les directives i els que eren a dalt, que es capacitin bé de llur situació i que es recordin de fer acatament a la disciplina que ells tota la vida havien invocat com única garantia per al desenvolupament de la vida col·lectiva.

Sàpiguen tots que en aquest «Ajuntament d'espardenya» hi són representades totes les forces que, al front i a la rera, sostenen la lluita contra el feixisme.

A tots els fronts ha començat l'ofensiva de les milícies del poble contra el feixisme

El nostre exèrcit — l'exèrcit de la victòria pel seu heroïsmes — compta amb tancs i avions i amb el material de guerra dels exèrcits moderns

La Revolució en l'Escola

Una de les moltes frases de l'ex-cabdill radical, era la de «hacer un poco de revolució cada dia». Una altra que també sonava a carbaçot, fou la del vell Maura: «La revolució desde arriba...». Ambdues, en aquell temps, enlluernaren una mica a les masses innocents seguidores d'uns polítics més preocupats de la sonoritat de llurs discursos i de llurs poses davant l'objectiu, que de l'eficàcia de llurs antilètiques polítiques. Hi havia, però, una part del poble, sana, incorruptible i plena d'optimisme, que, fent cas omís de la fraseologia d'aquells revolucionaris de ciment armat, anava bastint la revolució mitjançant la cultura, procurant arrelar-la amb moderns sistemes pedagògics dintre l'escola, ensems que fent tot el possible perquè els benèfics resultats penetressin en totes les llars dels infants on també eren precisos l'esímul, la col·laboració i una bona part de coeducació.

Ni l'ambient que es respirava, ni la preparació psico-pedagògica, ni menys l'abnegació d'alguns capdavanters de la política, eren favorables a aquesta revolució que, a nostre humil criteri, hauria estalviat molts contratemps, hauria obert nous horitzons i hauria pogut deixar un planter d'educadors ferm, intel·ligent i ben preparat per a enderrocar els vells mètodes escolars, tan carregats de prejudicis, de falsetats i de ximpleries.

Per a bastir aquesta obra no havíem donat pas massa importància a la paraula *revolució*; així i tot, molts mestres la veien amb prevenció, quan no amb patira, car entenien que «anàvem massa lluny»; que era contra la corrent; que equivalia a crear-se la hostilitat dels dirigents de l'ensenyament oficial, del confessional, del jesuític. Hi hagué, però, un bon nombre d'abnegats — com mai no en manquen — que llançant lluny tota mena de temences, se sumaren a la noble tasca d'ajudar a la fundació de la verdadera Escola nova, nova en un sentit totalitari, ja que si bé l'escola laica era prou coneguda i n'hi havia moltes mostres arreu, entenem que calia modificar i perfeccionar aquesta, tant com l'altra, ja que no hi mancaven errors i defectes dels quals es valien els adversaris per a fer los servir d'armes de combat en llurs propagandes, com si no comptessin amb prou elements favorables, proporcionats pels governs, la clerecia, els jesuïtes i la ignorància o la passivitat del poble.

Els propulsors d'aquella Escola, els propagadors d'un nou ideal cultural, els somniadors d'una nova vida de l'infant, vàrem poder gaudir molts èxits i magnífics resultats. Plànols i fonaments ben preparats; les excel·lències del modern sistema es posaren de relleu, despertant la curiositat, desvetllant l'ensopiment dels pares de família i l'interès dels amics de la cultura. Tot seguit pogueren establir comparacions entre aquella i les que en aquella temporada de relatiu èxits republicano-electoral es fundaren en diverses societats, «fraternitats» i casinets, amb la ben intencionada denominació laica, encara que el laïcisme en solia sortir, en molts aspectes, bastant atropellat.

Una mena de passa, un «xarrampió» de caràcter benigne envafí la gran urbs; la febrada va donar deliris de grandesa,

impulsos culturals extraordinaris i les escoles laiques sorgien espontàniament fins de llocs ben poc en harmonia amb l'estètica, la higiene, la bellesa i totes aquelles coses imprescindibles a l'infància. La moda era crear escoles i s'havia de seguir, encara que en molts casos fos amb «el generós desprendiment» de certs directius, assignant mesades de quinze duros als pobres mestres, i encara que el material escolar, amb aquelles taules llargues i negres com taüts per mostra, donés un aspecte de misèria i de mal gust que forçosament influiria en l'ànima dels nostres infants. Els entusiasmes laics tenien més d'externa fantasia que de realitat eficaç. A la fi, seguien el ritme d'aquella històrica època de les costellades radicals, del cabdillisme i dels berenars de promiscuació. La interna, intel·ligent i desinteressada revolució no es trobava pas allí. Aquella tasca no feia sinó donar carn a la fera, engreixar de goig l'enemic. La revolució la feien calladament els que havien comprès la necessitat d'eleva la cultura popular; els creadors d'escoles sense vanitats ni servilismes, els veritaders laics; els que sabien donar al mestre l'importància merecuda.

Algunes d'aquestes escoles, per estar regides amb més seny, poderen escapar indemnes d'aquell xarrampió laic i poderen seguir llur tasca cultural amb profitosos resultats. La nostra, fundada, mantinguda i superada sense oficials subvencions; aquella escola en la qual uns quants somniadors hi havíem posat tota l'ànima, podia servir de model llavors i el mètode d'ensenyament i desenvolupament té avui encara, més relleu. Per això despertà l'enveja, la gelosia i l'odi de tanta gent. El camí que anava fent vers el progrés, no era plaent als jesuïtes i als rutinaris partidaris de seguir les peijades dels avantpassats semi-analfabets.

Les escoles laiques anaven morint per consumpció o per intoxicació. La nostra... *morí vilment assassinada*. La frurada, els laics cira-botes dels jesuïtes, els que feren sempre servir la cultura d'escambell i els que s'apropien totes les iniciatives i avantatges, mataren aquella Escola plena de llum, d'esperances, de resultats ja assolits. No hem oblidat els traïdors...

Hem cregut oportú aquest recordatori en les hores revolucionàries que vivim, pel que pugui tenir d'experiència o advertiment als creadors i propulsors d'escoles. L'obra revolucionària en l'Escola no seria perfecta si s'empressin els mètodes expressats, per més color laic que s'hi volgués posar i per més banderes i nous símbols que en substitució dels caiguts s'hi apleguin. Evitar la traveta, vigilar que l'enemic, disfressat de revolucionari, no s'introdueixi en els organismes culturals; fer, com fan els bons camperols, inutilitzar els *frases* que els perjudiquen determinades collites. I, per damunt de tot, bons mestres; mestres de verdadera vocació; pedagogs que estimin llur ciència com un apostolat i no pas com un ofici o carrera amb exclusiva intenció dels ascensos i escales de sous i llocs més confortables. D'aquests, en veiem actualment que ahir eren lacais del caciquisme rural més reaccionari i avui van armats de totes armes *al servei*, és un dir, *de la revolució*.

CARLES COSTAS ALVAREZ

LLETRES DEL FRONT

Del nostre corresponçal especial Andreu Fusté

V I

Avui he parlat amb les nostres sanitàries i les milicianes que estan amb nosaltres.

Convençudes, fermes, alegres, aquestes xicotes lluiten aquí, cada una al seu lloc, sense immutar-se. Acostumades ja al xiular de les bales, al teclieg de les metralladores i al bombardeig de l'aviació i l'artilleria, no creuen ja en el perill. Saben el poc que val una vida, si aquesta no es posa plenament, amb tota la potencialitat de joventut que l'anima, al servei de la causa del poble, oimés en aquests moments decisius que hi va, com mai. l'extermini d'una de les dues classes en lluita. En això superen, aquestes companyes, a molts ultra-revolucionaris que encara es passegen pels carrers de les ciutats, per les ramble, pels camps d'esports i per les sales d'espectacles. Mes, no cal parlar ara d'això; que temps ens quedarà al nostre retorn. Seguim parlant, doncs, de les nostres milicianes.

Són sis les companyes que estan amb nosaltres. Tres d'elles, procedents del Policlínic de Barcelona, presten els seus serveis a Sanitat.

Una d'elles, Anita Herro, de Navarra, resident de molt temps a Barcelona. Alta, simpàtica, és una bona auxiliar dels nostres metges i del company practicant Lledós. Quan va esclatar el moviment, estava ja afiliada a la C. N. T. i tot seguit oferí els seus serveis per al front. Tinguérem la sort que l'agreguessin a la nostra columna i ella, com totes, està contentíssima de pertànyer a la Columna del Vallès Oriental. És incansable, molt sentimental i tots els companys malalts o ferits troben en ella la dolçor i la simpatia d'una noia jove i la cura i sentiments de la mare pròpia.

Abúndia Santodomingo, és de Sòria, resident també de molt temps a Barcelona, afiliada a la C. N. T. És, com Anita, simpàtica, treballadora i també procedeix del Policlínic. És baixeta, moreneta i força bonica, d'un caràcter i tracte admirables. Està actualment a la posició Jiménez, junt amb companys de la columna Ascaso.

L'altra, Natividad Rodríguez, procedeix, com les seves companyes, del Policlínic de Barcelona i, com elles, és afiliada a la C. N. T. És de Valladolid. No té res a envejar a les altres, ni com a bonica ni per la seva simpatia.

I ara passem a les milicianes que són aquí, a les avançadetes.

La «Peque», com l'anomenem tots els companys de la Cinquena Centúria. Menuda, bonica, té un sentit de responsabilitat enorme. És diu Emilia Lopez, és de Bilbao, resident a Barcelona i afiliada a

la C. N. T. No permet, a mida de les seves forces, que cap company de la seva centúria vagi estripat ni brut. Molt treballadora, sent a fons la lluita que sostenim i està contentíssima del respecte i del tracte que tots els companys tenen amb les milicianes i totes les companyes que hi ha per aquí. És molt parladora i no cansa gents la seva dialèctica per l'assenyats que són els seus raonaments. Fins sembla estrany que d'una noia tan menuda i jove puguin sortir paraules tan grans i madures.

Altra miliciàna és Maria Martínez, de qui ja he parlat alguna vegada. És de Granollers; milita a les Joventuts Llibertàries de la nostra ciutat.

A les nits fa guàrdia, com qualsevol de nosaltres, a les avançadetes. Amb el fusell sempre a punt de disparar i somrient quan sent xiular les bales per damunt de les nostres posicions. Tira bé. Moltes vegades mirem amb els prismàtics l'eficàcia dels seus trets i veiem algun capellà, algun moro o algun «pollo margarita» que fa un plongeon per no ésser «castigat» per la Maria. Amb els cabells a «lo chico» pantalons, caçadora i gorra de milicià amb el fusell «a la bandolera», si no la delatés la seva cara fina i la veu prima, ningú no diria que es tracta d'una dona.

L'altra és Josefina Ariza, de La Garriga Estaba de serventa a la casa. Solà (a cal Pintaire) de Granollers. Molt bonica, aquesta xicota està amb el seu company Joan Torradell a les avançadetes de la primera centúria. També fa guàrdia, quan convé i tampoc l'espanta el maneig del fusell. Prop d'ella ha sentit xiular centenars de bales i això fa que no la impressionin poc ni molt els trets dels nostres fusells ni els de l'enemic. En els seus ulls i en els del seu company sembla que s'hi endevini una història de romanticisme i de plena felicitat en el somriure.

Aquestes són les nostres milicianes, xicotes que escampen un aire d'optimisme

entre nosaltres. Respectades de tots fins al màxim. Tant, que si un desapareixu intentés quelcom, cauríem tots sobre d'ell com si es tractés d'un feixista.

Les dones s'han donat compte que en aquesta guerra s'hi juga també llur llibertat. No fariem res si elles no comprenguessin això. Han d'aprendre a ésser lliures, deixarse de prejudicis ridículs i no permetre ésser tractades com a éssers inferiors. Sobre la dona ha pesat fins avui l'esclavatge més humiliant, més monstruós, perquè l'hem esclavitzada nosaltres mateixos. Cal alliberar-la. Cal que ella mateixa vulgui ésser lliure i, si és necessari, si els seus prejudicis tradicionals la tenen encara engrapada, cal obligar-la a ésser lliure.

Les que lluiten aquí, s'han donat compte d'això. Ja sé que hi ha companys que són enemics de que la dona lluiti al front. Jo també ho era; però davant la valentia d'elles, moltes vegades he exclamat: «Llàstima que siguin tan poques!»

I ara un prec a les companyes de rera-guarda. Un prec que m'han fet tots els companys:

La correspondència al front és una cosa necessària. El milicià, quan rep una carta, té tanta alegria, que molts fan l'impressió d'un infant quan rep una joguina. Això dona una alegria i un optimisme tan grans, que tothom somriu quan sent cantar el seu nom pel company que porta la correspondència; en canvi, queda trist i pensatiu aquell que passen dies i dies sense rebre noves de ningú. Cal que escriviu als milicians animant-los a la lluita. Cal deixar-se de prejudicis de si és casat, promès o solter. No heu de voler veure en ell més que el germà que lluita; que posa la seva vida a la causa vostra per la llibertat de tots.

I també aquest prec a tots els companys, a tots els amics: Cal que escriviu! Què menys podeu fer? No espereu que siguin els del front. Sigueu vosaltres qui inicieu la correspondència.

Per aquest front, ref de nou. Tots bé.

Front d'Oscà, 28-10-36

ANDREU FUSTÉ

Abans d'ahir vespre va rebre's l'ordre de mobilització de les milícies, en espera d'una segona ordre.

Immediatament es posaren a disposició de la Conselleria de Defensa centenars i centenars de granollerins i es prepararen cotxes i camions pel que fos necessari.

La mobilització era conseqüència de l'intent de desembarcament a Roses d'uns escamots feixistes; però més tard es va rebre l'ordre que ningú no s'havia de moure.

L'expectació era enorme i era visible l'alt esperit del nostre poble que, com tot Catalunya, es manté ferm en peu de guerra prompte a acudir on sigui precis.

Aquesta decisió del poble obrer i liberal de Catalunya obre el cor a l'esperança. No. No passaran!!

Lletra de Plàcid

Al ciutadà esporuguit, que es torna groc i tot ho veu negre

Amic:

T'escric novament per a animar-te, per a donar-te coratge. Perquè no siguis més pessimista. Perquè creguis que guanyarem la guerra i que la revolució triomfarà. Que guanyarem la guerra perquè som els més i els millors. I triomfarà la revolució pel benestar de tots.

Aquestes ratlles són perquè no et tornis més groc; perquè creguis en la victòria final; perquè no dubtis; perquè no escoltis les ràdios faccioses ni facis cas d'aquells que «tot ho saben»; i, si no pots estar-te'n, perquè quan menys, el que sentis i el que et diguin, no ho repeteixis a ningú, ni en to confidencial.

Creu-me, amic, que és hora de callar i de creure. Creu en els que són al front i creu en la victòria. Creu que podem guanyar i que hem de guanyar. I jo t'asseguro que viuràs molt més tranquil que no hi viuen els que dubten, sigui pel que sigui que dubten.

Creu també que la revolució era fatal i necessària. I que ho serà molt temps encara. Avesa't a la idea que tot just som al començament, i així no et sorprendràs de res i tot et semblarà just i necessari.

Desvesa't, sobretot, de criticar i de demostrar una desconfiança totalment injustificada. Pensa que la guerra s'ha hagut de d'improvisar i que s'ha hagut de començar sense cap element dels més indispensables per a fer-la. Recorda't que el daltabaix del 18 de juliol deixà el poble sense exèrcit, sense quadres de comandament, sense armes ni municions, sense res del que hi havia a les casernes, sense disciplina i amb unadesconfiança que, si tu vols, pots qualificar-la de suïcida, però que era totalment justificada. A l'altra banda de la trinxera, podria no haver-hi el que hi ha a la nostra banda, que és el poble—i el coratge i l'heroïsme del poble,—però hi havia de tot el que els exèrcits del món necessiten per a fer la guerra; i allò que no tenien, ja els era tramès pels feixistes estrangers, amb la complicitat de les nacions que inventaren allò del pacte de «no intervenció».

Ara nosaltres tenim un exèrcit, que el forma tot el poble, i tenim armes i municions. Tenim avions i tenim tancs. Tenim tot el que precisa a un exèrcit modern. I tenim l'apoi de tot el proletariat mundial.

PANELLETS

La millor qualitat :: Forn de Can Serra

I dos grans pobles—Rússia i Mèxic—ens ajuden. (Tu potser diràs—i tot és possible—que, si ens ajuden, per alguna cosa serà. Tant me fa. El fet cert, és que ens ajuden i que llur ajut ens és tan necessari com el nostre pa de cada dia.) I tenim encara el que és més precís per a vèncer: tenim raó. Compta, doncs, si n'hi ha perquè et tornis groc i perquè et neguis i facis córrer les mil mentides que s'inventa l'enemic per a desmoralitzar i acovardir la gent senzilla.

Pel que fa a la revolució, hauràs de convenir amb mí que encara no és hora de fer judicis. I els judicis ja saps que són de mena temeraris. Ultra això, crec que et faràs càrrec que si una senzilla representació teatral exigeix assaigs parcials i de conjunt i s'han d'assegurar els efectes de llum i de l'escenografia i del vestuari, i s'ha de combinar la cooperació de l'orquestra i dels chors, i, tot i així, de vegades les coses no rutllen prou a gust de la concurrència, què té de particular que una revolució, que es va fent sense assaigs i una mica cada dia, no resulti sempre a gust i a satisfacció de tots?...

Es clar que aquesta revolució té els seus inconvenients i ocasiona algunes molèsties. Però, quina cosa és que neixi amb totes les perfeccions? A tu t'irrita que els botiguers tanquin a les hores que tu plegues del treball i deixin els carrers principals mig a les fosques i que se't faci precisa una mena de «guia i plano» per a saber a quines hores podràs anar a comprar o a fer-te afaitar. Això no és res. Això són excessos «propis de l'edat». Es Tartarí que s'ha fet dependent de comerç i vol fer la seva revolució; que es creu que ha tocat l'hora de la felicitat absoluta i que el seu treball, molt digne d'apreci i altament necessari, és com el d'aquests homes que treballen les quaranta hores setmanals amb l'amenaça constant d'una màquina, o que es recremen davant d'una caldera, o que fan equilibris dalt d'una bastida amb fred a l'hivern i torrant-se a l'estiu, o com aquells que es passen el dia escrivint o fent càlculs d'àlgebra i tri-go-no-me-tri-a, que és tan pesat com el fer altra mena de càlculs que fan precisa l'intervenció del metge. Tartarí ha viscut sempre d'il·lusions i fantasies i ara és hora propícia als exaltaments del nostre heroi.

Aquesta revolució, que de primer antu-

Novetats en robes d'hivern?...

femina

Anselm Clavé, 36

Telèfon 288

vi va sorprendre'ns a tots, ben mirat i sospesat veuràs que era l'únic camí perquè la gent no es morís de fam i perquè el poble pogués combatre l'enemic amb aquells graus de moral que són necessaris a totes les lluites.

La socialització o col·lectivització — que al nostre poble es va estenent amb una rapidesa admirable — i l'ordre d'obrir les guardioles tancades amb pany i clau, han obrat un miracle inesperat: les fàbriques no s'han tancat, ans bé, treballen com en els temps millors; els Comitès han fet treballar els obrers del ram de construcció, que tots haurien hagut de viure de renda; els impressors i molts altres estaments viuen de la feina que donen aquestes col·lectivitzacions i tot plegat fa que el diner rutlli i que la gent pugui menjar. El mateix comerç, que passà hores angunioses, avui es mou amb un ritme i una activitat estrènua: és perquè la gent que no va fer la festa major—que no va estrenar vestits, ni anà al teatre, ni tingué convidats — i ha guanyat els jornals de sempre amb el 15 per 100 d'augment ialhora perquè molts creuen que no és l'hora aquesta la més apropiada per a fer guardiola, tots cuiteren a proveir-se de robes i de mobles i de coses que fa tres mesos no comptaven pas poder-les ni haver-les d'adquirir.

Tot això, totes aquestes activitats industrials i comercials, no dubtis que és obra de la revolució, que encara ha fet un miracle més gros: el d'acabar amb els pobres.

Ara al nostre poble hi ha gent que menja en els Menjadors Populars; però no hi ha pobres que pidolin un plat de ranxo a les casernes, ni van a captar l'olla dels pobres feta amb les deixalles dels refectoris conventuals.

I això, amic, té un gran valor i fa molt bonic, quan sabem que tins el 18 de juliol era vèncer un impossible trobar qui bestreïés cinc pessetes miserables per uns pots de llet necessària a un infant malalt, aquí on teníem de tot: beneficència municipal i tota mena de beneficències, i roperos i conferències i tot de gent bona i caritativa, que ho era tant de caritativa i de bona, que no els feien llàstima ni les llàgrimes d'una mare, ni els plors d'un infant en llur romiatge a la recerca d'un aliment que el metge els havia receptat com cosa indispensable.

Jo, amic, quan recordo aquests petits detallets de la nostra vida d'abans, no trobo estrany tot el que passa ara.

I estic encantat de la revolució..

PLACID

PANELLETS

El postre més exquisit : Forn de Can Serra

Impressions d'un combatent al front de guerra d'Aragó

Una família improvisada

Enemics de tota violència, ens havíem jurat mil vegades a nosaltres mateixos no participar en cap massacre col·lectiva d'aquestes que hom coneix amb el nom de guerra. Però aquesta que vivim ara s'ha presentat d'una forma tan diferent a les altres, que el mateix odi que sentim per la guerra ha fet que voluntàriament prenguéssim les armes, sols sigui per acabar amb aquesta plaga de la humanitat.

Es per això que marxarem al front i avui formem aquest grup de companys tots de Granollers. Grup que, sigui dit de passada, és un model de companyonia i germanor, com una vertadera família en la que regna l'harmonia més completa.

Psicologia aragonesa

Era els primers dies que arribàrem a aquestes terres. Com que encara no ens havien donat armes, ens dedicàvem a passejar. El poble era molt petit i aviat el tinguérem vist. Un xic cap als afores, però, veiérem una casa a mig fer amb un home apoiat a la façana. Hi entaulàrem conversa i ens explicà el seu cas.

Feia més d'un any que ell mateix s'estava fent aquella casa. Com que treballava al camp de la set del matí a les set del vespre, no li quedava lliure per a treballar-hi altre temps que el diumenge.

Preguntat per nosaltres perquè no l'acabava precisament ara que no feien res, puix per por a l'aviació enemiga no sortien als camps a treballar-hi, ens digué:

—Oh, com que potser també me la prendrien amb tot això de la revolució...

Manca d'assiduitat

Som a Tierz, poblet a un quilòmetre d'Osea. Els carrers, com els de tots els pobles de per aquí, són plens de fang. En aquest poble, però, n'hi ha tant, que és llàstima que no sigui un xic més líquid, puix llavors amb un xic de bona voluntat ens podríem fer l'il·lusió que ens trobem a Venècia.

Veient el dificultós que es feia transitar pels carrers, el Comitè feu cridar a tots els homes del poble perquè es presentessin amb pics i pales per tal que ho arreglessin.

Això de cridar els homes, es feu el primer dia, i ho han hagut de fer el segon i el tercer, i l'altre, i l'altre...

Ja fa quinze dies i encara cada matí, en llevar-nos, sentim el nunci del poble que amb la seva cantarella original, fa:

«Por orden del Comitée, que todos los vecinos de ese pueblóo, se presenten con picos y paláaas...»

Ens tornem granollerinòfils?

Es aquesta una frase que sempre havíem pronunciat amb un deix d'ironia. No obstant i això, mai com ara no ens havíem trobat tant identificats amb la ciutat llunyana.

I és aquest amor a la ciutat nostra que ens fa lluitar amb més entusiasme per tal d'acabar com més aviat millor aquesta guerra criminal i així poder tornar a veure les amistats que en ella hi deixàrem, i poder tornar a viure l'ambient d'aquest poble que mai no l'havíem trobat tan atractiu com ara que en som fora.

Petites cròniques

L'estímul

Tots haureu sentit, mil i mil vegades, els plans dels economistes mal avinguts amb la transformació social que de temps ha s'entreveia i que ara ens han portat, a Catalunya i a Espanya, els militars i els clericals que allà on imperen han ressuscitat els crims monstruosos de les guerres més incivils i de la «santa inquisició». Aquests economistes es planyen perquè sense l'estímul dels diners, creuen que els homes s'ajeuran a la feina i tancaran llurs cervells amb pany i clau i la vida es paraitzarà.

Ja ens perdonaran, aquests economistes, que no compartim llur pessimisme. La vida ens ha ensenyat, i ens ensenya cada dia, que el diner no ho és tot, sortosament, i que l'estímul que mou la voluntat dels homes té les formes més diverses i cap d'elles no és cotitzable. Són a milers de milers els homes que s'afanyen a estudiar i a treballar, en el que sigui, sense ni remotament pensar en la possibilitat de cap guany material. Els que reïxen en llurs dèries, és el goig d'haver vencut el que combla llurs aspiracions. La materialització d'aquell invent, el fer comerç amb allò que sovint significa tota la vida d'un home, va a càrrec dels altres, dels comerciants, no dels inventors ni dels pensadors; va a càrrec dels negociant, no dels que eternament mouran el món vers una vida millor.

L'estímul, en els homes, té les formes més dissemblants i és segons la psicologia de cada ú. Sovint té un to d'heroisme i a vegades sembla cosa de sainet. Es segons sigui l'individu. Així, veiem els homes de laboratori, abstrets a tots els gaudis de la vida, com de vegades són víctimes de llurs experiments. L'estímul d'aquests homes no era sinó l'afany d'ésser útils a la humanitat.

En la nostra vida de cada dia i en la gent més vulgar i més sensilla veiem també els homes que es mouen i van i vénen sense que els estimuli l'afany del lucre. Són el gran exèrcit dels esports; els que dirigeixen una societat o una germandat;

Tot sia per la causa!

Pesi al mal temps que feia, estiguérem tres dies i tres nits seguides fent guàrdia a la primera línia de foc. Com sigui que els que havien de rellevar-nos marxaren amb permís a llurs cases, haguérem de fer la guàrdia d'ells i tot. Total, que en comptes de fer-ne 72 hores, en férem 144.

I pensar que quan érem a Granollers, després de contribuir a les milícies amb una quantitat en metàl·lic ens quedàvem tan satisfets, creguts que havíem complert amb els deures de tot ciutadà envers la causa de la llibertat!... — RAMON ROCA

els aficionats a escriure comèdies i els que les representen; els choristes i les masses dels orfeons; els ocellistes, els col·leccionadors, i tanta i tanta altra gent.

Un tipu hi ha, que tots coneixem, d'aquests homes que no necessiten l'estímul del diner: és l'abanderado. És l'abanderado d'una societat política o d'un chor o un orfeó. El goig suprem d'aquest home senzill, és el poder portar la bandera, l'estendard, la senyera de la seva societat.

El dia d'una festa, el dia d'un aplec o d'un d'aquests actes grandiosos que sovint hem vist a les grans urbs, aquest home va d'un extrem a l'altre del país, amb la seva ensenya, i és al seu lloc d'honor una hora abans de la senyalada. S'espera i espera, ferm en el seu lloc, com si estés a la trinxera i l'enemic volgués arrebastar-li la bandera de la pàtria. I quan passen a milers els ciutadans, alliberats de tot pes i de tota nosa, ell va amb la seva bandera i fa i repeteix la triple salutació a les altres ensenyas i fa el triple acatament, en el comble del seu goig, quan passa davant de la tribuna on hi ha la presidència d'aquell acte.

Aquests aficionats a tot, que en lloc de cobrar, paguen, i aquests banderers que no coneixen altre estímul que el goig íntim que els dona la petita vanitat de creure's que són ells els elegits per a portar l'ensenya de llurs col·lectivitats, són, no en tingueu cap dubte, la negació absoluta de les teories d'aquells economistes que pateixen perquè tenen por que la manca de l'estímul del diner paraitzi la vida i ens porti al caos, lloc que ningú no coneix ni ningú sap per on s'hi va. L'estímul, sortosament, no és el diner. I eternament el món farà via endavant impulsat precisament per aquells que no necessiten cap altre estímul més que el goig íntim de donar esplai a llurs forces creadores.

En això estan més en el cert els dirigents de l'obrerisme —homes il·lusos, que no toquen de peus a terra, que no pas els economistes, que són reconeguts com la gent pràctica per essència i la gent calculadora i matemàtica que tot ho subordinen al «dos i dos són tres.»

A. G. A.

Granollers a Breda

Un festival antifeixista

Dissabte, dia 24, tal com ja dèiem en nostra edició darrera, anà una ambaixada de Granollers a la vila de Breda, on es celebrà un gran acte antifeixista i a profit de les milícies al teatre del Centre Popular Republicà Federal.

A les nou, hora senyalada per a donar començ a la festa, la sala era pleníssima. Diríem que hi era tot el poble. Els rengles del davant eren plens de mainada.

El Quadre Escènic de La Unió Liberal anava a començar la representació de *L'Hèroe* abans Joan Vernet llegí les quartilles que llegí al Majestic, les quals el poble de Breda subratllà amb forts aplaudiments.

L'obra de Russinyol obtingué una interpretació tan perfecta, que aqueil públic estigué tots tres actes pendent en absolut del que s'esdevenia a l'escena i premià repetidament amb els seus aplaudiments el treball dels nostres artistes amateurs. Va interrompre alguns moments la representació i en el tercer acte, quan el *Repatriat* mata *L'Hèroe*, la sala esclatà en una ovació eixordadora, que es repetí en caure la cortina i augmentà encara més en recitar Pere Molins la poesia d'Amador Garrell *L'Hèroe*, de la que ningú no pogué oir-ne el final, tal era l'entusiasme amb que fou rebuda.

A la segona part de l'acte, el nostre director adreçà la paraula a l'auditori. El seu parlament fou una crida vibrant perquè tot el poble participi en la lluita contra el feixisme i perquè per l'acció de tots triomfi la revolució que ha de dur-nos dies més felicos.

Seguidament es donà un selecte concert a càrrec d'artistes granollerins.

El tenor Antoni Sanz, lluí la seva veu potent en la interpretació de «Morucha», la *romanza* de «Doña Francisquita» i la jota d'«El trust de los tenorios». El violinista Joan Coll, organitzador de la festa, interpretà «Soneit de la rosada», de Toldrà; «Serenata», de Tosselli i «Czardas», de Monti. La bellíssima tipè de l'Orfeó Granollerí Enriqueta Cubells cantà «Cançó de traguiners», de Longàs; «Desengany», de Bataller; «Amorosa», de Ruera i la sardana de «Cançó d'amor i de guerra».

Feu de pianista acompanyant dels tres artistes En Miquel Torrent, qui participà dels merescuts aplaudiments que a tots prodigà la concurrència.

Es presentà encara el Quartet Clàssic, format pels professors Ruera, Coll, Sènder i Font, que interpretà la «Dansa n.º 5», de Brahams; «Simfonia en si menor» (primer temps), de Schubert i la pantomina de «Las golondrinas», d'Usandizaga.

Finalment, el cor de la societat, que dirigeix En Joan Coll, cantà «Les flors de Maig», de Clavé i l'himne La Internacional. Junt amb els choristes bredencs, cantaren l'himne revolucionari les noies dels joves del Quadre Escènic i tot el públic a peu dret esclatà en xardoroses ovacions obligant a la seva repetició.

DCVI

Per als que passem la vida a la ciutat i amb l'aggravant de romandre les millors hores del dia en faç d'una taula d'escriptori il·luminada artificialment i barrejats amb la monòtona teoria de les xifres i llurs operacions, ens sobta cada vegada amb el mateix misteri la profunditat d'un paisatge camperol, verdadera mostra simfònica de colorit i de silenci. Potser quan més copsem l'encís d'aquesta beatitud bucòlica, és quan en el tren, camí de nou cap a casa, veiem desfilar les ondulacions del terer vallesà que ens vegé néixer. Tot és suavitat i harmonia, en aquests paratges Milers, incomputables tonalitats de verd, formen la gamma completa des de l'ocre de la terra al blau del celatge. El verd clar de les fulles tendres del morenc, el blavenc de les cols i bròquils, el llampant i intens de les mongeteres; més enllà, com una muralla, el verd dels plàtans de la carretera, tacat ara, a la tardor, amb l'or de les primeres fulles seques. I al fons, siluetejant els turons i tacant la pell de les serralades, el profund verd negre dels pins, tan acerat, que reflecteix el blau clar d'aquest cel vallesà ple de rialles i promeses.

I pensar que en terres d'Aragó i de Castella, a Andalusia i a la Cantàbria, també als ulls de llurs fills deu desgranar-se aquest poema inconfusible de la pàtria difosa en el verd de la flora, en l'ocre de la terra i en el blau del cel!... I pensar que tots i cadascun dels presoners a les urbs, deuen fer volar llur fantasia, tot contemplant la bellesa d'aquells camps i l'encís d'aquells troços de naturalesa!... I pensar que en aquells camps, menys favorecuts que els de Catalunya, aquesta pau silenciosa, aquesta simfonia de colorit, aquests efluvis de seguretat que hom copsa dimanant de la terra nadiua, són esquinqats, rebregats, escarnits, ultrajats, escupits pel so de les tronades horripilants dels obusos, pels xiulets tallants de les bales, pel ritmus de les metralladores, i que el celatge és ennuvolat pels aparells que porten pluja de mort i de desolació!...

Si hom, en aquesta reflexió, esguarda al lluny en la solitud d'un paisatge tardoral, sentirà sens dubte tota l'amargura, tot el desastre moral que és una guerra. Amb paraules no es pot explicar.

L'ALTRE

El company Domènec Vives, secretari del Centre Federal, agrai amb encertat parlament, la desinteressada cooperació dels granollerins que havien participat a la festa que acabà a dos quarts de dues de la matinada.

D'una lletra del front

Osca caurà, us ho asseguro. Osca podem dir que ja és nostra. Les seves forces cada dia estan més desmoralitzades i va decreixent el nombre de combatents.

De dies ha la nostra artilleria no deixa de disparar sobre les posicions enemigues, àdhuc a la nit i tot. Tenim uns artillers formidables, que disparen exactament en els blancs. Si podéssim veure la metralla que durant els quatre últims dies ha caigut damunt Osca, faria fredat.

Els no contesten. Veiem ben clar que els escasseja el material de guerra: no se'ls sent disparar un sol canó. No fa gaires dies que encara tenien sortida i comunicació per la carretera de Jaca. A les nits, des de les nostres avançades sentíem clarament com entraven i sortien de la ciutat. El soroll de camions i tractors es deixava sentir cada nit. Hom creu que, en veure's perduts, i tement un proper assalt nostre a la carretera de Jaca, optaren per retirar el material bèl·lic.

En efecte, l'assalt s'efectuà. Fou pels companys que comana el formidable capità Medrano. Aquestes forces, fent gala de la seva valentia, després de tres dies de lluita prengueren l'únic poble del sector d'Osca que restava en poder dels feixistes. Aquests, en la fugida, deixaren armament de tota classe, del qual se'n apoderaren les nostres forces. Aquest poblet és Chimplillas, està al cim d'uns turons en que els nostres companys de lluita es fortificaren fortament, emplaçant-hi un equip de metralladores que escombren tothom que passi per la carretera. Molts camions d'ells han volgut passar el tros de carretera que dominem, però en ésser al mig s'han vist impossibilitats de seguir endavant. Ara ja no passen; la seva temeritat se'ls ha acabat. Han quedat sense comunicació i això ho esperàvem nosaltres, des de fa dies, per poder donar el cop de cèssiu. El donarem i saltarem com a gats, bomba en mà, damunt les seves trinxeres.

Del Vallès Oriental cal destacar-ne el grup comandat pel company centurió Calverons. Una nit lograrem arribar a uns cent cinquanta metres de la capella de Sant Jordi. Fòrem vistos per l'enemic, ens tiraren coets lluminosos, seguits de descàrregues de metralladores i fuselleria; nosaltres ens parapetarem darrera d'unes roques i ens férem forts contra ells. Guanyarem posicions.

De la reraguarda us diré que molts companys del Vallès s'han ofert voluntàriament, perquè no quedin en terra les feines del camp. Aquesta setmana s'ha llaurat i sembrat el blat; també s'han collit els raïms de les vinyes que quedaren abandonades. Dels raïms se'n ha fet vi i una colla del Vallès s'ha cuidat d'aixafar-los i omplir les bótes.

Per acabar us relataré, perquè veieu que a la guerra també s'està de broma, que els del Vallès organitzaren una *corrida de toros*. Posaren un gros cartell que deia així: «Plaça Malatesta: Gran cursa de braus organitzada per la 4ª del Vallès.

Els banderillera i seran morts a estoc dos soberbis braus mà a mà pels llançats i aplaudits matadors Isidre Borràs «Niño der Negocio» i Vicenç Alamà, «Emperador del yeso». Sobresalient, Flores del Arrabal amb les seves respectives quàdrigues: Josep Ventura «El Chulo», Josep Padrós «El Flamenco», Josep Garolera «Trompa», Joan Pujol «Birutas», Antoni Gallego

El nou Consell Municipal

D'jous es constituï el nou Consell Municipal de nostra ciutat, en compliment del Decret de la Generalitat pel qual foren dissolts els Comitès Antifeixistes que es constituïren en esclatar la sublevació militar.

El nou Consell Municipal és constituït per elements addictes als partits polítics i sindicals obreres que constitueixen el front únic de defensa contra el feixisme i llur representació a la Corporació popular és en la mateixa proporció que senyalava el susdit decret de la Generalitat.

Formen en el nou ajuntament, per la C. N. T., els companys Manuel Fabregat i Selaes, Francesc Dedeu i Gatuelles, Salvador Mas i Cases, Pere Roca i Prieto, Joan Vila i Martorell i Josep Maff i Vert. Els cinc primers ocupen, respectivament, els càrrecs de President i Consellers de Finances i Economia, Proveïments, Treball i Governació i Defensa.

Pel partit d'Esquerra Republicana hi ha en Pere Iglésies i Viader, conseller de Sanitat i Assistència Social; Gabriel Sabaters i Oms, Martí Aubanell i Huertas, Bartomeu Pedregosa i Falgà, Emili Botey i Alsina i Francesc Bellavista i Sastre.

Per la U. G. T., En Emili Rossell i Montané, conseller de Cultura; Ramon Mestre i Beltran, Vicenç Franco i Hida'go i Antoni Mañuz i García.

Per la Unió de Rabassaires figuren Josep Espinalt i Vila, Conseller d'Agricultura, i Joan Duran i Jové.

Pel P. O. U. M., En Josep Moret i Sauleta, conseller de Serveis Públics i Artur Sijà i Navarra.

I pel partit d'Acció Catalana Republicana, Andreu Soldevila i Castellà, conseller de Foment i Obres Públiques i Andreu Busquets i Pelissier.

Hi ha encara un tècnic adjunt per a les qüestions de finances, el company de Banca i Borsa, Pau Fusté i Mompant.

El Consell Municipal celebrarà la seva primera sessió dijous vinent, en la qual seran nomenades les Comissions.

En la sessió de constitució fou acordat que cada dijous es reunirà la Comissió Permanent i que el ple del Consell es reunirà ordinàriament el primer i el darrer divendres de cada mes i sempre que es cregui de necessitat.

«Currito», Miquel Serra «El Choter», Antoni Mur «El Cható», Joan Rovira «Trianero», Josep Via «El Largo», Josep Lavernia «Gitanillo». El puntiller era un que s'oferí desesperadament.

La cursa tingué un èxit fenomenal i tou el divertiment del dia. Nosaltres, els que la presenciarem, ens trencarem de riure, fins a tal punt, que molts de nosaltres tinguèrem d'abandonar el lloc on es feia, per no poder resistir més l'espectacle.

Salut!

AMADEU OLIVERES PLA

Front d'Osea, 24 d'Octubre 1936.

NOTICIARI

El ciutadà Evelí Torent es justament rehabilitat

El «Diari de Barcelona» en la seva edició del 20 d'Agost inseria una lletra del professor de Dibuix d'aquesta Escola de Comerç, Evelí Torent, signada a Eivissa, segons la qual el nostre amic apareixia com un suposat feixista i de tal era qualificat.

El mateix «Diari de Barcelona», òrgan de l'Estat Català, en la seva edició del 22 d'Octubre insereix una lletra del company Torent i altra del doctor Medina, per les quals queda ben aclarit que l'actuació a Eivissa del nostre bon amic, és digna de la seva vida, consagrada al treball i a la defensa de les idees liberals en pugna amb el feixisme, de les grapes del qual aconseguí arreballar onze empresonats en aquella illa.

Celebrem la pública rehabilitació del company Evelí Torent, de qui mai no havíem cregut aital traïdoria i al qui esperem veure per a abraçar-lo cordialment.

La col·lectivització de la vida industrial i comercial

Segueixen activament les tasques de col·lectivització, que en nostra ciutat tenen un ritme més accentuat que en altres poblacions.

Aquesta setmana ha quedat acordada la col·lectivització dels carboners i dels flequers i hom assegura que aquesta setmana mateixa quedarà resolta la col·lectivització dels cafeters i no sabem si també dels fondistes.

Crida important

Aquesta setmana s'ha fet una crida perquè els pagesos que tinguin mongetes per a batre les portin al Sindicat Agrícola, que les adquirirà i les pagarà al preu de 65 pessetes la quartera. A tots els propietaris els serà permès de quedar-se'n la quantitat que els sigui necessària per a l'ús familiar.

Ahora s'ha advertit als propietaris de terres de la necessitat que en els deu primers dies del present Novembre, facin efectiu el pagament dels tributs que els corresponen. El pagament d'aquests tributs ha d'efectuar-se a l'Ajuntament de les 8 a les 12 i de les 3 a les 7.

Hom ha estat advertit que tots els que deixin de complir aquestes ordres seran considerats facciosos i tractats com a tals.

La collita d'avellanes

Pel comitè de Proveïments i Sindicat Agrícola s'ha fet l'adquisició de la collita d'avellanes en aquesta comarca, que importa la quantitat de 1.091.013'15 ptes. per 689.158 quilos.

Roba d'hivern per a les milícies

Els sastres de nostra ciutat treballen activament en la confecció de 700 pantalons de vellut amb destí a les milícies que lluiten al front.

Són innombrables les noies i dones que s'afanyen també en la confecció de jerséis i altres robes d'abric amb destí als braus defensors de la llibertat.

DEPURATIU SEMIS

CURA RADICALMENT TOTA ENFERMETAT DE LA PELL

Grans herpes, eccemes, psoriasis, picor, desapareixen ràpidament davant l'acció enèrgica d'aquest depuratiu
 DEPOSITARI A GRANOLLERS: FARMACIA GASSET

Obres a l'Ajuntament

Actualment es procedeix al pintat de la sala de sessions de l'Ajuntament on fins ara hi havia el Comitè de Proveïments.

Padrines de guerra

El milicià Jesús Figueras, de la 2.ª de Metralladores de la columna «Los Aguiluchos», a Vicién (Osca), voldria tenir una padrineta de guerra a Granollers.

Les noies granollerines que en prenguin nota.

El doctor Merino

Divendres vespre arribà del front d'Aragó el meige i volgut company Francesc Merino, amb permís per a passar dos o tres dies prop de la seva esposa i família.

Ahir tinguèrem gust de saludar l'estimat amic, qui ens donà les noves més falagueres dels companys que formen la Columna del Vallès Oriental, en la qual figuren ell i els companys meige Josep Pujol i practicant Angel Lledós.

Milicians del P. O. U. M. al front

El dia 28 marxaran al front, els camarades de la J. C. I. Josep Fresquet, Francesc Palau i Francesc Sorolla, junts amb el company Josep Pujal, del P. O. U. M.

El Señor Feudal

Avui, a les deu de la nit, la Companyia de Comèdies d'Emili C. Espinosa donarà una representació, al Majestic, del drama de Joaquim Dicenta, «El Señor Feudal».

Robes per a les milícies

Responent a la crida feta per l'Agrupació Femenina Antifeixista, cada dia són en gran nombre els que fan entrega de robes i objectes a les nostres milícies.

Darrerament les cases Vidua de Joan Torras i Roca Umbert (Can Frederic) així com grups de teixidores de les dites fàbriques han fet entrega de robes i la merceria Vernet ha donat llana per a fer jerséis i bufandes.

Així mateix són en gran nombre les noies i dones que treballen fent jerséis, essent molts els que s'han enllesit en pocs dies.

L'Agrupació Femenina Antifeixista fa una nova crida a tothom perquè cada ú a la rera-guarda compleixin amb llur deure.

«Tres lanceros bengalies»

Divendres, ahir i avui, a la tarda, es projecta, al Majestic, la magnífica pel·lícula «Tres lanceros bengalies», que constitueix un magnífic, un bell espectacle.

El mercat del dijous

Dijous passat s'accentuà l'equivocada i il·lustrada situació en què s'han col·locat els pagesos d'aquesta contrada, que, sens dubte mal aconsellats pels *santons* que encara dominen els pobles rurals, s'entossudeixen a voler aprofitar se de la situació augmentant injustificadament els preus dels ous i de l'aviram en oposició a les normes dictades pels organismes directius de la vida col·lectiva.

Hom confia, però, en el seny de la nostra pagesia, que comprendrà que totes les disposicions són encaminades a evitar els abusos dels negociants sense escrúpols que només somnien amb els beneficis fabulosos de la guerra.

El pagament a les milícies

Aquesta setmana s'ha procedit, a la Casa de la Ciutat, al pagament dels salaris que corresponen als milicians que lluiten per la llibertat i la revolució.

El resultat del festival del dia 22 al Majestic

Del President del Sindicat Unic d'Espectacles, En Frederic Riera, hem rebut la nota resum dels ingressos i despeses del festival que es celebrà el dia 22 d'Octubre al Majestic a profit dels Hospitals de Sang, amb la valuosa i inoblidable cooperació de la Banda Municipal de Barcelona.

El total d'ingressos per recaptació de taquilla i donatius pujà a 5.381 pessetes.

El total de despeses és de 1.249'15 ptes.

El benefici líquid a profit dels Hospitals de Sang, és de 2.131'85 pessetes.

Ens satisfà de poder donar publicitat des de les nostres planes a l'èxit econòmic del magnè festival, tant com ens satisfan les paraules que, en atenta comunicació, ens són adreçades per la nostra cooperació als lloables propòsits dels seus organitzadors, als quals repelim la nostra felicitació, que creiem justa i merescuda de debò.

Obituari

A Vilanova de Vilamajor, on residia, ha mort, a l'avançada edat de 82 anys, En Rafael Riera, pare del nostre bon amic, el company sabater i president de la societat L'Alhambra, En Dionís Riera.

L'enterrament del finat, efectuat dilluns, dia 26, constituí una demostració de l'afecte que aquell poble sentia pel venerable veïet i de les bones amistats amb què compta la seva atribulada família i en particular el seu fill, a qui fem present el testimoni del nostre sentit condol.

PANELLETS

La millor qualitat :: Forn de Can Serra

Cooperativa de Fluid Elèctric

Avui, a les deu del matí, ha de celebrar reunió, la Cooperativa Popular de Fluid Elèctric, la qual coincidirà amb el funcionament de la Central Elèctrica ja acabada.

L'ordre del dia senyalada per aquesta reunió és com segueix:

Posa en marxa de la Central. Lectura de l'acta anterior. Estat actual de la xarxa i Central. Determinació del preu del fluid. Fixar el dia de la inauguració del subministrament de fluid als socis. Avantatges que reportarà el consum de fluid d'aquesta Entitat Cooperativa. Proposicions que presentin els associats. Precs i preguntes.

SASTRERIA MODEL

Visiteu els nostres aparadors

Dr. Robert, 50 : GRANOLLERS : Telèfon 268

Casaments

Ahí, dissabte, es celebrà el matrimoni del company jugador del Granollers S. C., En Jaume Solsona, amb la gentil conveïna Magdalena Oliveras.

També s'ha efectuat el matrimoni d'En Jaume Aubanell i Llimonà amb la simpàtica senyoreta Margarida Martos i Belmonte.

Han tornat de llur viatge de noces els nou casats Emili Ferrero i Serra, company de les Arts Gràfiques, i Maria Elies i Serra, que s'uniren diumenge passat dia 26, en matrimoni.

Desitgem a tots una lluna de mel inacabable.

El mercat de dijous passat

En el mercat celebrat dijous, dia 22, regiren els següents preus:

Blat	a	29'40	ptes	60	Kgs
Arròs	a	75'—	>	100	>
Pèsols	a	85'—	>	100	>
Faves	a	52'—	>	100	>
Favons	a	55'—	>	100	>
Veces	a	54'—	>	100	>
Herps	a	41'—	>	100	>
Ordi	a	20'—	>	70	litres
Civada	a	16'—	>	70	>
Moresc país	a	25'—	>	70	>
Mongetes ganxet	a	78'—	>	70	>
Mongetes parelanes	a	70'—	>	70	>
Mongetes carai	a	70'—	>	70	>
Cigrans	a	72'—	>	70	>
Garrofes	a	8'—	>	40	Kgs
Alfals	a	8'—	>	40	>
Palla	a	3'50	>	40	>
Guano	a	21'—	>	70	>
Patates del bufè	a	27'—	>	100	>
> ingleses	a	24'—	>	100	>
> navarres	a	29'—	>	100	>
Ametlla llargueta	a	100'—	>	100	>
> comuna	a	75'—	>	100	>
Nous	de	100'	—	150'	>
Pinyons	de	35'	—	40'	>
Avellana negreta	a	160'—	>	100	>
> corrent	a	150'—	>	100	>
Castanyes	a	40'—	>	40	>
Gallines	a	5'50	>	un	>
Pollastres	a	5'75	>	>	>
Anecs	de	3'	—	3'50	>
Oques	de	3'	—	3'50	>
Conills	a	2'75	>	>	>
Ous	a	5'50	>	dotzena	>
Porcs grassos	a	3'90	>	1	Kgs
Vedelles	a	4'25	>	>	>
Vaques	a	3'10	>	>	>
Bestiar boví recría de 250	a	350	>	unitat	>
Mamellons de 18'—	a	80'—	>	>	>
Cabrits (pes viu)	a	4'—	>	>	>

La recaptació d'arbitris municipals pujà a 909'60 pessetes.

SASTRERIA MODEL

Sempre les darreres novetats.

Dr. Robert, 50 : GRANOLLERS : Telèfon 268

Prometatge

Ha estat demanada la mà de la nostra bella i gentil conveïna Adela Manyà, filla del company cambrer i bon amic En Rafael, per al jove perruquer, de Barcelona, Pere Cruells.

Rebin l'enhorabona els nous promesos.

Reunió a l'Alhambra

Per a avui, a dos quarts de quatre de la tarda, és convocada reunió general extraordinària a la societat L'Alhambra, per a tractar del Decret de la Generalitat del 20 d'Agost referent al pagament a les orquestres dels contractes fets per a les festes majors que foren suspeses.

Franel·les de gran moda ?...

femina

Anselm Clavé, 36

Telèfon 288

Noticiari de la Casa del Poble

El Comitè local del Partit Socialista Unificat ha nomenat un Comitè d'Organització Comarcal, integrat pels companys Domènec Colomer, Josep Piñel i Josep Papera, amb la missió de constituir i organitzar els Radis del Partit a tots els pobles de la comarca, a causa de l'enorme treball que aquesta tasca reportava al Comitè local.

Dins de pocs dies quedarà constituïda la Comarcal del P. S. U., que aplegarà la totalitat dels pobles del Vallès Oriental; la qual comarcal esdevindrà, a no tardar gaire, un ferm baluard del Socialisme.

No havent estat retirats alguns dels quadres sortejats a l'exposició-rifa celebrada a la Casa del Poble a profit de les víctimes de la lluita antifeixista, la Junta Administrativa fa públic que el vinent dia 8 de novembre, a les 5 de la tarda, seran subhastats els quadres que no hagin estat retirats. La recaptació que s'obtingui, es destinarà a la mateixa finalitat antifeixista.

Ha quedat constituït el nou Comitè local de la Joventut Socialista Unificada, el qual l'integren els següents companys: Secretari general, Blai Piera; Agitació i Propaganda, Ramon Mestre; Organització i Sindical, Josep Riera; Femenal, Maria Sánchez; Administració i Agrari, Genís Viaplana, Masses i Milfcies, Agustí Lorenzo.

També fou nomenat el Comitè comarcal de la Joventut, integrat per Miquel Ferrero, Secretari general; Antoni Climent, Secretari d'organització, i Luz Díez, Secretària feminal.

PANELLETS

El millor assortit :: Forn de Can Serra

Pro Ajut Infantil de reraguarda

Hem estat pregats de publicar aquesta crida feta a la generositat del nostre poble:

Hi ha un nombre de nens i nenes a qui el foc, el plom i la metralla han segat en flor la vida de llurs pares en la lluita ferotge contra l'enemic de les llibertats del proletariat. Per aquells herois, eïern record de gratitud; per als seus fills, tot l'ajut, tota la protecció i tot l'afecte del nostre cor.

Nosaltres, seguint l'exemple altruista i humanitari d'aquella institució fundada a Barcelona per la U. G. T. i P. S. U., anomenada Ajut infantil de reraguarda, ens dirigim a tots els granollerins sense distinció de sindicats ni de partits, perquè aportin el seu ajut moral i material a aquesta obra humanitària.

Per a portar a terme aquesta meritòria tasca, demanem l'ajut, en primer lloc, de l'Ajuntament, el que tenim el ferm convenciment que no escalfimarà l'ajut moral ni material.

Les famílies granollerines que desitgin adoptar un nen o nena, poden dirigir-se a la Casa del Poble tots els dies feiners, de 2 a 5 de la tarda i de dos quarts de 8 a les 9 de la vesprada i tots dies festius de 11 a 1, on també es rebran tota mena de donatius, tant en metàl·lic com en espècies, robes, etc.

Aquesta institució té unes targetes que poden omplir-se i subscriure's per una quantitat cada mes que passarà a cobrar-se a domicili.

Aquesta crida que fem, ciutadans granollerins, esperem que serà fecunda com l'aigua que rega les plantes i fa que la collita sigui abundosa en quantitat i en qualitat.

ESPORTIVES

FUTBOL

Campionat de Catalunya

QUADRE DE CLASSIFICACIÓ

	P. J.	G.	E.	P.	G.F.	G.G.	P.
Girona	3	2	0	1	7	3	4
Espanyol	3	2	0	1	7	8	4
Badalona	3	2	0	1	5	6	4
Barcelona	3	1	1	1	6	6	3
Granollers	3	1	0	2	5	5	2
Sabadell	3	0	1	2	3	5	1

Resultats del diumenge passat

- 1, Granollers - Barcelona, 3
- 3, Espanyol - Sabadell, 2
- 4, Girona - Badalona, 0

El Granollers és vençut en terreny propi pel Barcelona per 3 gols a 1

Amb seguretat que la derrota del Granollers sorprengué els més entusiastes partidaris de l'onze granollerí. I suposem que molt més havia de sorprendre als que assistiren al terreny de Can Ràbia, que l'equip que va guanyar netament i indiscutiblement a l'Espanyol gràcies a la seva actuació, rublerta de bon joc i entusiasme, fos vençut a domicili sense haver oposat al seu contrari aquella resistència que posseeix ni tampoc haver-se manifestat com un conjunt que desitja repetir la victòria damunt dels equips fins ara considerats com els millors de la nostra terra i també de la categoria nacional.

Diumenge, sigui dit en veritat, tinguérem una decepció i no perquè no va guanyar al Barcelona, sinó perquè el Granollers, davant del seu públic, no va saber repetir l'actuació portada a cap davant de l'Espanyol, cosa que no va lograr perquè els jugadors es deixaren impressionar per l'escomesa de l'adversari i perquè també van incórrer en el defecte de no recordar-se que eren onze que formaven un sol equip i que era amb una actuació conjunta com únicament podien guanyar al Barcelona.

I encara sofriren d'altre defecte. Van entossudir-se a practicar el joc alt i tot-hom, fins ells mateixos, van poder-se convèncer que en aquest aspecte res no podien amb els campions de Catalunya, més bregats i més àgils en saltar i també més gats vells.

Haviem dit, abans de jugar-se l'encontre Espanyol - Granollers, que l'onze vallesà no tenia davantera, defecte del qual venia patint de molt temps ençà. Després d'aquell gran partit jugat pels granollerins, diguérem que en l'equip hi

havia moral i tècnica quan es volia.

Doncs, bé; diumenge, davant del Barcelona la moral no va pas desaparèixer, perquè si això hagués succeït, el Barcelona, després de l'obtenció dels dos primers gols, hauria fet tot quant s'hagués proposat i això, com diem, no va succeir, sinó que els locals, en comptes de donar-se per vençuts, apretaren fermament i aconseguiren dominar fins arribar a tenir ocasió d'igualar la partida i fins i tot a decidir-la al seu favor.

I va ésser en aquests moments de l'encontre que la davantera granollerina no sabé centrar-se i portar a la pràctica una acció de conjunt ni posar en joc aquella tècnica manifestada davant de l'Espanyol, ni tampoc xutar amb aquella desimboltura que tan bons resultats va donar-li en la lluita contra l'Espanyol.

El Granollers, diumenge passat, no podia guanyar d'altra manera que emprant la mateixa tàctica que va donar-li la victòria damunt de l'Espanyol; joc ras i ràpid, passades llargues i xuts a gol, o més ben dit, joc de conjunt, deixant de banda tota mena d'individualismes. En canvi, l'actuació granollerina va ésser totalment oposada al que convenia per a vèncer. I el Barcelona precisament va deixar-se de filigranes i exhibicions espectaculars per a imposar un joc viu, rublert d'entusiasme i tots els seus integrants no deixaren un moment de repòs als jugadors locals prenent-los la pilota dels peus en el moment del regateig inútil i també mentre esperaven el bot per a agafar-la.

El Barcelona va sortir al camp granollerí per a guanyar, i va emprar la tàctica més convenient, que no podia ésser altra que contrarestar l'entusiasme amb l'entusiasme, la rapidesa amb la rapidesa i aprofitar totes quantes ocasions es presentessin per a xutar i decidir el partit el més ràpidament que fos possible.

Aquesta tàctica va ésser la sorpresa del dia, perquè de cap manera hom no podia sospitar que un equip tècnic posés en joc un tan gran entusiasme i un ardor sols comparable al d'un conjunt jove que lluita amb l'afany de fer-se un nom.

Heu-vos ací el secret de la victòria del Barcelona, facilitada aquesta vegada per l'actuació poc encertada de la ratlla mitja granollerina i també per la poca consistència de la defensa, que podem dir que no va pas tenir un gran dia, tot i el debut de Oro; sense que això signifiqui que ell i el seu company siguin els culpables de la derrota.

Guanyà el Barcelona merescudament

Assortit en robes per a abrics?...

femina

Anselm Clavé, 36

Telèfon 288

perquè sabé aprofitar unes oportunitats que els locals no encertaren a neutralitzar ni saberen convertir en gols les ocasions que podien almenys haver-los, proporcionat l'empat i qui sap si també la victòria.

El Barcelona s'assegurà el partit en el primer temps, durant el qual el nerviosisme i, com ja hem dit abans, la sorpresa per la fogositat dels jugadors blau grana, desorientà els locals. Després, la tàctica dels campions de Catalunya va ésser d'una defensa tancada que s'oposà a tots els intents granollerins, que si és cert que van ésser valents, també ho és que els mancà la serenitat suficient i l'esperit de que es jugava per un club i no pel lluïment personal, per a treure'n el profit necessari.

El Barcelona necessitava els dos punts i va lluitar des del primer moment fins a l'acabament de l'encontre per a aconseguir-los.

La victòria va ésser seva —i no cal que fem equilibris per a restar mèrits a la mateixa— perquè va ésser lograda ben legalment i justament.

El Granollers va perdre diumenge una ocasió d'obtenir un assenyalat triomf; i no ens referim al número de gols, sinó a la categoria del seu adversari.

Després de tot, no queda més remei que la conformació, i aquesta es fonamenta en pensar que el guanyador va ésser el Barcelona i que, per a lograr-lo, ultra fer jugar els millors elements disponibles, va haver de practicar un joc que els seus adictes feia temps no havien presenciats.

* * *

L'Espanyol en el seu camp va lograr rehabilitar-se davant els seus incondicionals a costa del Sabadell, que va sucumbir per tres gols a dos, resultat que deixa momentaneamente a la cúa a l'onze sabadellenc.

A Girona, el fins avui flamant capdavanter Badalona, hi deixà els dos punts per un resultat catastròfic que fa témer que s'hagi estroncat la seva bona marxa, al nostre entendre, potser quelcom exagerada.

Notes del partit Granollers - Barcelona

El primer temps va ésser favorable al Barcelona, encara que el Granollers, com ja hem dit en els comentaris, va tenir ocasió per a igualar i fins decidir el partit.

El Barcelona marcà els tres gols per mitjà de Gual, que trobà forat per a xutar lliurement. El gol granollerí va entrar-lo Sanz, quan el marcador assenyalava dos a zero en contra del seu equip, rebaixant el resultat a la mínima diferència, que novament augmentà Gual en l'últim moment del primer temps.

A la segona part dominà el Granollers

però els seus atacs van ésser inútils davant la tancada defensa establerta pel seu adversari.

El Barcelona durant un quart d'hora actuà amb deu jugadors per lesió de Garcia; però el Granollers també es va veure perjudicat per lesió de Rovira, qui jugà quasi tot l'encontre mancat de facultats, segons sembla, per haver-se torçat un peu.

El balanç de corners fou de set contra el Barcelona i cinc contra el Granollers. Arbitrà el col·legiat Pérez, que estigué encertat i amb vista oportuna, com mai no l'havíem vist.

Els dos equips arrencaren els següents jugadors:

Barcelona: Urquiga, Zabalo, Rafz, Argemí, Garcia, Bardina, Ventolrà, Escolà, Gual, Pedrol i Pagès.

Granollers: Nogués, Oro, Peiró, Vila, Rovira, Cifuentes, Ferrer, Rocasolano, Sanz, Rubies i Guix.

El públic fou nombrosíssim, però sense que ens fes oblidar aquells plens que s'aconseguien en la temporada que el Granollers actuà en la Primera Categoria.

* * *

1. Breda - Penya L'Abella, 2

Diumenge passat es traslladà a Breda, l'equip Penya L'Abella, que jugà contra el primer equip d'aquella vila i aconseguí una brillant victòria, la qual fa esperar

que el dit equip donarà un excel·lent resultat en la present temporada.

El marcador, en acabar el partit, era de 2 a 1 a favor de L'Abella.

Els dos gols foren aconseguits per Canut.

L'equip es formà amb els següents jugadors: Alfonseda, Pujadas, Castillo, Casamiqueló, Erminio, Ortufio, Bosch, Padrós, Pica, Garcia i Canut.

PANELLETS

El millor assortit :: Forn de Can Serra

Partits per a avui

Granollers-Sabadell

Barcelona-Girona

Badalona-Espanyol

Avui va la quarta jornada del campionat català, que fins aquests moments presenta un interès extraordinari per les sorpreses que a cada nova jornada es produeixen.

El titular granollerí ha de rebre la visita del seu temible rival, el Sabadell, quin xoc fa preveure que serà emocionant perquè un i altre voldran fer-se amb els dos punts que, ultra fer-los apartar de la cúa, els mantindrà en en contacte en la classificació amb els altres equips.

Sobra tot el que podríem dir d'aquest encontre per tal de fer-ne propaganda. Els aficionats saben prou bé com es desenvolupen les lluites entre els dos onzes vallesans perquè no comptin que aquest partit repetirà actuacions passades plenes d'interès i d'emoció.

Al Sabadell ara més que mai li convé guanyar aquest encontre i ja no cal dir que al Granollers li convé rubricar el triomf aconseguït a Can Ràbia damunt de l'Espanyol, cosa que no pogué lograr en jugar amb el Barcelona.

El Girona va a Les Corts disposat a mantenir-se en primera posició i cal que el Barcelona s'esforci si no vol veure's vençut a domicili.

A Badalona hi va l'Espanyol també amb desitjos de vèncer al que fins diumenge passat figurava com absolut capdavanter i com que el Badalona vol mantenir-se imbatut en el seu terreny, es pronostica una renyida lluita.

La jornada, doncs, no pot ésser més interessant i més indecisa, el que equival a dir que és difícil de pronosticar.

Partits per a diumenge

Girona-Granollers

Espanyol-Barcelona

Sabadell-Badalona

JOFRA

GRAFÍQUES UNIFICADES: GRANOLLERS

POLICLINICA DEL VALLES S. A.

Sans, 28-30 : Telèf. 222

CLINICA
I CONSULTORIS D'ESPECIALITATS

SECCIO de PREVISIO

Servei de dentista (extraccions i cures dentàries) en el consultori particular dels facultatius locals

PERSONAL FACULTATIU

Horas visita dijous:

Dr. R. Julià i Bonet
Cirurgia general Matí, de 12 a 1

Dr. J.M. Raméntol i Rifà
Aparell digestiu Tarda, de 5 a 7

Dr. G. Soler i Coromina
Ulls i graduació de la vista Matí, de 9 a 1

Dr. J. Mas i Collellmir
Malalties de la infància Matí, de 10 a 1

Dr. F. Serrallach i Julià
Malalties genito-urinàries Tarda, de 3 a 5

Dr. M. Garriga i Roca
Parts i malalties de la dona Matí, de 10 a 1

Dr. Ll. Noves i Ubach
Gola, Nas i Orelles Matí, de 12 a 2

Dr. F. Montañà i Guasch
Pell, Sang i Càncer Matí, de 8 a 10

Dr. S. Raméntol i Rifà
Raigs X Tarda, de 5 a 7

Dr. Ll. Rodés i Areñas
Aparell respiratori Matí, de 12 a 2

Dr. F. Merino i Pampin
Laboratori

GRANOLLERS

METGES ASSISTENTS:

Dr. A. Canal i Comas

Dr. A. Sellés i Baró

Dr. A. Morgades i Novell

Dr. J. Grau i Puig